

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **N. L.**, narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331
65 Tis u Blatna

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MV-134157-2/OAM-2020 ze dne 24. 8. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 19. 8. 2020 podal další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, aniž by v ní uvedl důvody, pro které se domáhá mezinárodní ochrany. Protože žalovaný neshledal žádné nové skutečnosti od podání předchozí žalobcovy žádosti, zastavil řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu.
2. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že žalovaný v rozporu s § 37 odst. 3 správního řádu zastavil řízení, aniž by žalobce vyzval k odstranění vad žádosti (doplnění jejích důvodů). Vyzvat k doplnění měl tím spíše, že při podání opakované

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

azylové žádosti se obvykle neprovádí pohovor (§ 23 zákona o azylu). Žalobce rovněž nebyl poučen o nemožnosti sdělit konkrétní důvody nové žádosti mimo samotné podání, měl být tedy vyzván k jejímu doplnění.

3. Žalovaný k žalobě sdělil, že bylo na žalobci, aby se na vše dotázal a ověřil si, co nevěděl. Žalobce podal v České republice již čtyři azylové žádosti. Důvody předešlých azylových žádostí podaných žalobcem byly prakticky shodné. V poslední azylové žádosti neuvedl žalobce důvody žádné.
4. Žaloba není důvodná.
5. Žalobce uplatnil prakticky jediný žalobní bod, podle kterého žalovaný měl pochybit tím, že jej nevyzval k odstranění vad žádosti o mezinárodní ochranu. Tomu ovšem přisvědčit nelze.
6. Podle § 3 odst. 1 zákona o azylu je žádostí o udělení mezinárodní ochrany *projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrožící vážnou újmou*. Nejde tedy o formální procesní úkon (podání ve smyslu § 37 správního řádu), ale pouhý projev vůle, byť obvykle písemně zaznamenaný.
7. Nebyl tak důvod žalobce vyzývat k odstranění vad podle § 37 odst. 3 správního řádu, protože z hlediska požadavků § 3 odst. 1 zákona o azylu byla jeho žádost bezvadná: měla předepsané náležitosti (žalobce vyjádřil vůli hledat v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrožící vážnou újmou) a netrpěla ani jinými vadami. To je hlavní důvod, pro který nebyl postup žalovaného vadný.
8. Nesrozumitelný je pak argument žalobce, že žalobce měl být poučen, že nebude moci uvést konkrétní důvody žádosti později, tedy jinak než v samotné žádosti. Žalobce totiž mohl konkrétní důvody uvést nejen v žádosti, ale kdykoliv po jejím podání. Musel tak učinit do rozhodnutí žalovaného, což ovšem plyne z povahy věci.
9. I o tom měl být žalobce poučen (srov. čl. 42 odst. 1 ve spoj. s čl. 12 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU). Žalobce byl poučen, a to informací o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců č. j. KRPA-212662-14/ČJ-2020-000022-ZZC ze dne 16. 8. 2020. Jakkoliv jde o obecné poučení (tj. nikoliv konkrétní poučení o plnění jednotlivých procesních povinností), musí z něj plynout, jaká jednotlivá práva a povinnosti žalobce má. V tom ohledu je daná informace nedostatečná, protože z ní plyne toliko, že se žalobce dozvěděl o právu „podat žádost o udělení mezinárodní ochrany“. Neplyne z ní, zda byl žalobce poučen též o časovém rámci a o možnostech, jak splnit povinnost předložit údaje [čl. 12 odst. 1 písm. a) směrnice č. 2013/32/EU].
10. V poměrech souzené věci to však nezpůsobuje vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce žádal o mezinárodní ochranu počtvrté, měl si tedy být vědom, že důvody má sdělit bezodkladně (srov. usnesení NSS č. j. 10 Azs 448/2019 - 34 ze dne 2. 6. 2020).
11. Nedůvodné je proto tvrzení, že žalovaný nemohl zjistit skutkový stav dostatečně. Jestliže žalobce neuvedl nové skutečnosti, zabýval se žalovaný pouze tím, zda se nové skutečnosti objevily nad rámec chybějících tvrzení žalobce (§ 11a odst. 1 zákona o azylu), tj. zda nějaké nové skutečnosti zjistil žalovaný z vlastní činnosti, typicky ze zpráv o zemi původu. Tímto postupem žalovaný tedy mohl posoudit žádost (resp. její přípustnost) řádně. Správnost

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

tohoto hodnocení žalobce ostatně nezpochybnil.

12. V souzené věci tedy žalobce nepochybně neuvedl nové skutečnosti, které by zakládaly přípustnost jeho další opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný nebyl povinen jej vyzývat k doplnění tvrzení o těchto skutečnostech a žalobce měl vědět, že žalovaný o takto formulované žádosti rozhodne rychle, jen na základě vlastních zjištění o zemi původu. Řízení před žalovaným tedy netrpí vadami, které by měly vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.
13. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. října 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce